

Ferenczfi János

Hol van a ház?

Hol van a ház, az a csendes,
Hol lassabban jár az idő?
Kis kályhás, tiszta és rendes,
Kertjében hús levegő.

Jó volna morzsolni lassan
A szótlanná vált napokat.
Elhagyni mindent, és halkán
Számolni alkonyokat.

Elhagyni mindenkit, mindent,
Nyugtalan rossz vágyakat,
Nem lenni, úgy lenni mígnem
Elhagyom álmaimat.

Babrálni konyhában, kertben,
Élő, de nem létező,
Kérdés és szó nélkül, csendben,
Itt feled még az idő.

Úgy múlni el, mint az árnyék,
Hol elfogy a fény, fogy a nap.
Milliárd csillag kigyúl még,
Elhagyom alkonyomat.

Jesua

Mint fény az éjben, úgy jön el.
Ha távol vagy is, Ő közel.
Ember, Isten benne egy:
Célod lesz, nem végzeted.

Holnap is felragyog

November mocska már
Messze jár.
December, - bölcs ember,
Béke vár...

Napfényben fürdik a
Hóhatár,
Nem fúj szél, könnyű toll
A madár.

Szobámban kályha áll,
Tűz lobog.
Szikrák közt táncoló
Angyalok.

Harang zúg, messze a
Domb mögül,
Hívása illatként
Vesz körül.

Nincs idő, nincs tér már,
Csak csodák, -
Szótlannul elköltött
Vacsorák.

Kályhámban tűz lobog,
Duruzsol.
Mint a tűz, elalszom
Valahol.

Holnap is felragyog
Majd a nap.
Nyomom se leled a
Hó alatt.

Tél Vándora

(Tisztelettel Weöres Sándor iránt)

Jégtüskét szül a köd, ha leszáll,
Télnek hímpora leplem.
Lassú táncot jár a halál,
Értjük egymást mi ketten.

Roskad a súlytól, elnehezül,
Harsanva roppan az erdő.
Dermed a vackon védtelenül,
Hontalan lélek-kerengő.

Omlik a lélek társtalanul,
Kint is bent is a csend nő.
Súlyos az ég és rám nehezül,
A hajnal már soha nem jó.

Semmi se mozdul, végtelen éj,
Tó szeme veszi a tükrét.
És mikor felkel a rémpofa Hold,
Senki se látja a jöttét.

Rám biccent, a semmibe hív,
Értjük egymást mi ketten.
Ólmos ködben bárhova lép,
Télnek vándora lettem.